

munf saidwad raudus wangimajasfe wiibud ja siis algas kõige ülekohtussem protsess, mida Florenzis nähtud on. Mitmekordse piinamisega, kolme- või nelja wale-protokolli tegemisega ühe äraostetud notari läbi, kellele 400 dukatit lubatud oli, kui tema Savonarola peale süüid leiaks, kes aga pärast ainult 30 dukatit sai, sest et tema seda pärimist täita ei suutnud, sai see protsess peetud. Wiimaks anti kaebtuse-akusele koguni üks teine protokoll allakirjutamiseks, kui temale ette luetud oli ja nenda toimetati kohtuotsust surma peale selle mehe wasta, keda Florenz aastate kaua kätte peal kannud ja kes Florenzile määramata palju õnnistust ilmalikkuis asjus ja waimulikkuis asjus saatnud oli. Ainult oma prohweeti-ameti kohta on Savonarola piinamise riistade all kõikuwaid tunnistusi annud; kõikeis teisteis asjus jäi tema kindlaks oma tunnistuse tõe ja oma jumaliku kutsamise peale.

Lehekuu 23. päawal 1498, päawal enne taewaminemise-püha, sai ülekohtune kohtuotsus Savonarola ja kahe teise munga wasta Florenzi turul täidetud, kahe paapsti saadiku juuresolemisel, kes ka protsessi ja hullamõistmise juures juhatajad oliwad olnud. Palazzo Vecchio ees oliwad kolm uhket telki üles löödud, piiskopile ja paapsti saadikutele. Seal läks üks laudedest tee wälja ja selle

otsa oli üks tugew sammus, põikpalgiga otsas, üles pandud, mis kogu nagu rist wälja näitas, kui ka põikpalki mitu kord lühendatud oli, et see luju mitte wälja ei paistaks. Samma alla oli puid kogutud. Mungad pidiwad enne poodud ja siis ära põletatud saama. Turu oli rahwaga täidetud. Riidla sammudega läksiwad mungad hullamise-paigale. Üks mees astus Savonarola ligi ja tahtis temale üht trööstisõna ütelda. „Wiimasel tunnil wõib ainult Jumal trööstida,“ wastas tema. Preester Nerotto küsis, kas tema rõõmsa meelega tunnistaja-surmale minna. „Isand on minu eest nii palju kannatanud,“ wastas Savonarola ja need oliwad tema wiimased sõnad. Pooja ei olnud weel kartsa pealt maas, kui leegid juba üles lõiwad. Sel filmapilgul tõusis tuul ja ajas leekid teisele poole, nenda et surnutehasti wõlla peal näha wõis. „Imetegu! Imetegu!“ karjus rahwas ja taganes eemale. Tuul waitis, leel tõusis uueste, rahwas tuli jälle ligemale. Kõis, millega Savonarola käd siutud oliwad, oli kalli põlenud, käd löiwad lahti ja näitas, nagu tahaks tema neid õnnistada, kes teda surmanud oliwad. Tuli oli pea oma tööd ära teinud. Wähe oli neid, kes natuke tema tuhast kätte saidwad, mida nemad siis kui ühe püha mehe põrmu kallits pida-siwad ja hoidsiwad.